

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 142

I Legislatura

Any 1983 (primer període)

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 74

Primera reunió,
tinguda dimarts 26 de juliol de 1983

SUMARI

*S'obre la sessió a tres quarts i un minut d'onze del matí. El M. H. Sr. President fa avinent el caràcter extraordinari d'aquesta reunió, la qual ha estat convocada per tal de debatre i votar el Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el **Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya i de les seves Entitats Autònomes per al 1983** (p. 4474).*

En nom del Consell Executiu, pren la paraula l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances per tal de presentar el suara esmentat Projecte de Llei (p. 4474).

El M. H. Sr. President intervé per assenyalar unes qüestions de procediment (p. 4482).

L'H. Sr. Armet, del G. Socialista, pren la paraula per a una qüestió d'ordre (p. 4482). Li respon el M. H. Sr. President (p. 4482).

Per fer la defensa de les esmenes presentades pel G. p. del PSUC, intervé el Diputat I. Sr. Lucchetti (p. 4482).

El Diputat I. Sr. Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió, pren la paraula per a una qüestió d'ordre (p. 4485). Li respon el M. H. Sr. President (p. 4485).

El Diputat no adscrit I. Sr. Corral, intervé per fer la defensa de l'esmena que ha presentat al Projecte de Llei esmentat (p. 4485).

En nom del G. Socialista, pren la paraula el Diputat H. Sr. Armet (p. 4486). Per a un torn en contra, intervé l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 4490). El Diputat H. Sr. Armet pren la paraula per fer un torn de rèplica (p. 4491).

El Diputat I. Sr. Subirà i Claus, del G. p. del Convergència i Unió, intervé per fer un torn en contra d'una esmena a la totalitat presentada pel G. p. del PSUC (p. 4492).

El Diputat I. Sr. Hortalà pren la paraula per defensar les esmenes presentades pel G. p. d'Esquerra Republicana (p. 4494).

Intervenien tot seguit els Diputats no adscrits I. Srs. Guillén (p. 4496) i Viñals (p. 4496).

Es posen a votació les esmenes a la totalitat, les quals són rebutjades per 46 vots a favor, 62 en contra i 5 abstencions (p. 4497).

La sessió se suspèn a dos quarts i deu minuts de dues del migdia i es reprèn a tres quarts i nou minuts de cinc de la tarda (p. 4497).

Intervé el Diputat H. Sr. Armet, del G. Socialista, per fer la defensa de qualques esmenes a la totalitat d'alguna secció (p. 4497). El Diputat

I. Sr. Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió, pren la paraula per a un torn en contra (p. 4500).
Per fixar llur posició, intervenen ara els G. p. que no han participat en el debat. Primerament ho fa el Diputat I. Sr. Hortalà, pel G. p. d'Esquerra Republicana (p. 4501); en segon lloc, la Diputada I. Sra. Calzada, pel G. p. del PSUC (p. 4501), i, en tercer lloc, el Diputat no adscrit I. Sr. Corral (p. 4503).
El Diputat I. Sr. Descals, del G. p. de Convergència i Unió, pren la paraula per fer un torn en contra de les esmenes de devolució presentades pels I. Srs. Diputats suara mencionats (p. 4505).
La Diputada I. Sra. Mata intervé per fixar la posició del G. Socialista. (p. 4508).
Es posen a votació les esmenes a la totalitat de la Secció 06 del Pressupost, relativa al Departament de Cultura, les quals són rebutjades per 47 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció (p. 4508).
El Diputat no adscrit I. Sr. Corral intervé per anunciar la retirada de l'esmena a la totalitat de la secció 07 del Pressupost, relativa al Departament de Cultura (p. 4508).
El Diputat H. Sr. Espasa pren la paraula per fer la defensa de l'esmena de devolució presentada a la Secció 08 del Pressupost, relativa a Sanitat i Seguretat Social (p. 4509).
Els Diputats I. Srs. Sánchez, no adscrit (p. 4511), i García, del G. Socialista (p. 4512), intervenen per fer la defensa de les esmenes de devolució presentades a la suara esmentada Secció 08.
Per a un torn en contra d'aquestes esmenes, pren la paraula l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 4514).
El Diputat I. Sr. García intervé en torn de rèplica (p. 4515).
El Diputat I. Sr. Colomines, del G. p. de Convergència i Unió, pren la paraula per fer un torn en contra de les tres esmenes de devolució suara mencionades (p. 4515).
Per fixar la posició del G. p. d'Esquerra Republicana, intervé el Diputat I. Sr. Hortalà (p. 4518).
Es posen a votació les tres esmenes de devolució presentades a la Secció 08, les quals són rebutjades per 41 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 4519).
El Diputat I. Sr. Padullés pren la paraula per defensar l'esmena a la totalitat, presentada pel G. p. del PSUC, a la Secció 10 (p. 4519).
El Diputat no adscrit I. Sr. Sánchez intervé per fer la defensa d'una esmena presentada a la Secció 10 (p. 4520).
Per a un torn en contra, pren la paraula el Diputat I. Sr. Escudé, del G. p. de Convergència i Unió (p. 4521).
Per fixar la posició del G. Socialista, intervé el Diputat I. Sr. García (p. 4522).
Es posen a votació les esmenes de devolució a la Secció núm. 11, les quals són rebutjades per 2 vots a favor, 62 en contra i 31 abstencions (p. 4523).
La sessió se suspèn quan manquen tres minuts per a dos quarts de nou del vespre (p. 4523).

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 74

S'obre la sessió a tres quarts i un minut d'onze del matí. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i l'Oidor de Comptes.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat acompanyat de tots els H. Srs. Consellers.

Ordre del dia

Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya i de les seves Entitats Autònomes per al 1983

Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya i de les seves Entitats Autònomes per al 1983

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió. Aquesta sessió extraordinària, com saben les senyores i els senyors Diputats, ha estat convocada amb l'objecte exclusiu de debatre i votar el Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya i de les seves Entitats Autònomes per al 1983.

El Butlletí on consten el text del Dictamen i les esmenes

mantingudes ha estat dividit a causa de la seva extensió en dos fascicles, i el segon fascicle va ser enviat per correu a les senyores i als senyors Diputats divendres. Com que hem tingut notícia que molts d'ells no l'havien rebut, s'ha deixat un segon exemplar d'aquest segon fascicle a cadascun dels escons. No obstant això, els serveis del Parlament em demanen de recomanar als senyors Diputats que, de seguida que tinguin en possessió el que han rebut per correu, vulguin, si és possible, retornar-nos-el perquè, si no ho fessin, ens obligarien a fer una reedició d'aquest segon fascicle. Moltes gràcies per endavant.

Passem, doncs, al debat sobre el Projecte de Pressupost. En nom del Consell Executiu, presentarà el Projecte l'Honorable senyor Conseller d'Economia i Finances. El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en els països democràtics, els titulars d'economia i finances acostumen a fer ús de les facultats reglamentàries que llurs cambres representatives els concedeixen per a anular la presentació del projecte de llei de pressupost de la nació amb l'anàlisi del marc econòmic en el qual es desenvolupa l'activitat econòmica mundial i del propi país en particular, realitzant així un acte d'interpretació de la crisi de què pateixen els països occidentals, crisi que jo més aviat m'atreveiria a qualificar de gigantesca mutació i que avui sabem ja amb certesa que caminem cap a un nou estat de coses en el qual el creixement econòmic molt probablement serà feble, i potser gairebé de

mer sosteniment de l'aparell productiu, on les prestacions socials quantitatives restaran estacionàries, on la competitivitat internacional serà cada cop més aspre i la inestabilitat, fins i tot la inseguretat, una forma de vida generalitzada.

No hi ha dubte que la situació del món occidental —que anomenem crisi, com així els metges qualifiquen la fase aguda de la malaltia, després de la qual, si el malalt no es mor, es dibuixa progressivament un retorn a la salut— és una situació, dic, que té fonaments estructurals molt més que conjunturals, que afecta la totalitat de les economies mundials i que, lluny de limitar-se al pla econòmic i financer, tradueix un qüestionament de les estructures socials, de les normes culturals i dels valors sobre els quals reposa la nostra civilització.

Senyores i senyors Diputats, malgrat la necessitat urgent d'aprofundir les característiques presents i el futur d'aquest món en ràpida mutació, avui, aquí, al Parlament de Catalunya, no encetaré un debat de caràcter polític i cultural sobre la crisi econòmica que té, com a signe més flagrant, sens cap mena de dubte, l'alt nivell de desocupació, problema fonamental sobre el qual a curt termini no es dibuixa cap solució clara i contundent i en el qual la cooperació internacional és un element imprescindible per a replantejar un bon camí de sortida de la crisi. Si el panorama internacional és preocupant, en el cas d'Espanya hi ha un conjunt d'aspectes estructurals bàsics que agreugen notablement la situació conjuntural. A Espanya la crisi és més intensa pel fet de la presència d'uns factors diferencials negatius respecte als països de la OCDE. A Espanya, la transformació agrària encara ha de concloure's. Tenim una major dependència energètica exterior i una major vulnerabilitat de la nostra economia als augments dels preus dels crús; unes baixes taxes de penetració de les exportacions espanyoles als mercats internacionals; també unes baixes taxes de beneficis empresarials en relació amb les de l'OCDE; un comportament del sector públic que genera un important dèficit; un gradual augment de la pressió fiscal, encara que insuficient per a compensar un augment de la despesa, que és més despesa corrent que inversió; patim també un progressiu i persistent endeutament exterior.

Això, que ja és tradicional d'anomenar els mals endèmics de l'economia espanyola, únicament té solució a partir d'una política anticrisi de reajustament econòmic, que no pot ser molt diferent de l'aplicada pels països occidentals, malgrat els nostres trets diferencials. Cal adequar la legislació laboral al moment present donant-li una major flexibilitat i transparència; propiciar el descens dels costos reals unitaris del factor treball, que eviti la seva substitució per capital; vigilar estretament els increments de la Seguretat Social, l'efecte dels quals sobre els costos laborals ha dificultat l'ocupació; potenciar i ajudar aquelles activitats intensives en mà d'obra; utilitzar la inversió pública en sectors que absorbeixin gran quantitat de mà d'obra; establir programes de formació de desocupats; planificar els processos de reconversió industrial i, finalment, per a tancar un plec de mesures que he anunciat a títol de política anticrisi assumida ja pels països industrialitzats, finalment dic, reconstruir la taxa de benefici de les nostres empreses com a requisit imprescindible per a relançar la inversió mitjançant reducció de les taxes d'interès, coordinant administració, universitat i empresa, fomentant la creació de nous productes, i obrint nous mercats.

En la mesura que el programa econòmic a mitjà termini, o «pla quadriennal» del Govern de l'Administració central, reconeix la necessitat d'encarar amb fermesa l'ineludible procés de reajustament de l'economia espanyola, el Consell Executiu de la Generalitat ha manifestat el seu suport solidari a una política del tot necessària, al mateix temps que ha expressat la seva irrenunciable voluntat de comptar amb una presència institucional al si dels òrgans bàsics de la planificació de l'Estat. El nostre suport solidari no és, però, l'extensió d'un xec en blanc. Insistim a reclamar una presència activa en els òrgans bàsics de la planificació de l'Estat, perquè la concertació entre forces socials, Administració autònoma i Administració central és imprescindible per a portar a terme amb resultats positius qualssevol de les sis àmplies reformes estructurals anunciades pel Govern central, com són la flexibilització del mercat de treball, l'ajustament de personal a les empreses públiques, la finalització del procés de reconversió industrial i la iniciativa d'una política de reindustrialització, l'assenyalament d'un nord en la política agrària, la reforma de la Seguretat Social i, com a colofó, la reforma de l'Administració pública. La gran dosi de sacrifici que aquestes reformes —ineludibles d'altra banda— comportaran als ciutadans de Catalunya no ens permeten de restar indiferents, i per això volem donar a les actuacions del Govern de l'Estat un suport que comporti àrees de poder i responsabilitat a càrrec de la Generalitat de Catalunya.

Al Consell Executiu, el preocupa extraordinàriament que, per a assolir els objectius econòmics fixats pel Govern en el període 84-88, s'acabi formulant un pla d'estabilització amb tot el rigor de l'expressió —encara que ara s'anomeni d'una manera més eufemística «Pla econòmic a mitjà termini».— Per al conjunt de les petites i mitjanes empreses catalanes i per a les capes més humils de la societat catalana, l'aplicació d'un pla d'estabilització és, ara com ara, inadequada. Volem contribuir a evitar haver d'arribar a l'aplicació d'un pla d'estabilització que comporti una disminució en termes reals i en una proporció important de les rendes salarials i dels sous dels funcionaris; un control encara més estricte i rigorós del creixement de la massa monetària; una reestructuració industrial a qualsevol preu, sigui quin sigui el cost per a les empreses i per als treballadors; una dràstica disminució del consum privat, etcètera, característiques pròpies d'un pla d'estabilització. Tot això és massa dur per al teixit social de Catalunya, pensem, i posa en perill els nostres mecanismes solidaris de convivència, qüestiona excessivament els resultats finals de justícia distributiva d'una societat que fa de la llibertat i del mercat els seus principis directrius, en la qual també hi ha d'haver, però, poderosos sistemes compensadors que contemplin com a fita final la justícia.

Per totes aquestes raons, el Consell Executiu ofereix la seva col·laboració al Govern de l'Estat, amb el convenciment que és possible encara d'aplicar un gradualisme intensiu en la política d'ajustament a la crisi.

Com a Conseller d'Economia i Finances els anunciaré, al llarg d'aquesta exposició, un conjunt de projectes per a lluitar contra la crisi i l'aplicació específica a l'àmbit de l'economia catalana, projectes que van tots ells en la direcció de la política anticrisi, d'ajustament positiu, no pròpiament estabilitzador.

A Catalunya, al nostre país, dintre i fora del Parlament, hi

ció en el Projecte de Llei, el Consell Executiu no renuncia a l'acompliment de l'acord de la Comissió Mixta de Valoracions, i una prova d'això és el pressupost presentat al Parlament, si bé manifesta una realista preocupació per la seva possible unilateral modificació.

Jo voldria, senyores i senyors Diputats, encara que sigui abusant de la seva paciència, reflexionar també sobre uns sentits, fer un incís sobre el sentit de l'esmena número 8 del Grup Socialista, que escau dintre d'aquest tema dels ingressos, que fa referència a les subvencions a les Corporacions locals per tal de finançar els dèficits provocats per la prestació de serveis que no corresponen a l'estricta competència municipal. És clar que es tracta fonamentalment de l'Ajuntament de Barcelona, i també és clar que qui els parla és especialment sensible, per raons òbvies, a la delicada situació financera de l'Ajuntament de Barcelona.

El Govern de la Generalitat, diverses vegades, s'ha interessat per escrit —i, personalment, el mateix President de la Generalitat—, i verbalment per aquest tema davant del Govern central, l'actual i els anteriors, i aquesta ha estat sempre la seva posició: el finançament dels serveis prestats de no estricta competència municipal ha de ser, previ càlcul del cost efectiu d'aquests, a càrrec dels pressupostos generals de l'Estat, com si es tractés d'un servei transferit a la Generalitat. El que no pot ser és que la Generalitat es fes càrrec, ara, d'uns serveis no dotats, creant així dificultats pressupostàries insalvables a la Generalitat.

Una vegada més, solemnement, en aquesta Cambra, proposo, en nom del Govern, la constitució d'una comissió tripartida Administració central, local i autonòmica, amb la seguretat que els ajuntaments de Catalunya trobin en el Govern de la Generalitat el seu més ferm avalador per a defensar els interessos enfront de l'Administració central. Tanmateix, com a signe d'aquesta voluntat del Govern de la Generalitat de treballar colze a colze amb els ajuntaments per resoldre els seus problemes financers, anuncio que el Govern veuria amb satisfacció l'acceptació d'aquesta Cambra d'una esmena transaccional, que el Grup Socialista no va acceptar en Comissió, que permetés el caràcter obert de les partides destinades a les Corporacions locals i no posés entredit l'equilibri financer del pressupost.

Fet aquest incís, i ja per acabar, aquests tres eixos que he definit al principi com a objectius bàsics i línies d'actuació definides del pressupost del 83, de fet, resulten d'uns objectius ja fixats en el programa d'actuació econòmica de l'any 1980, del setembre del 80, i ara necessiten, per a la seva implementació, una projecció en el temps a través de diferents escenaris en què es poden moure les principals variables macroeconòmiques.

És per aquest motiu que em complau anunciar també a aquesta Cambra l'inici dels treballs del Pla Econòmic per a Catalunya 84/87. Sembla clar que hi ha raons suficients a favor d'una proposta de posar en marxa un cert exercici de programació econòmica global per a tot Catalunya per al període 84/87, fet tècnicament des del Departament d'Economia i Finances, amb el suport institucional i operatiu del conjunt de Departaments del Govern de la Generalitat.

Les raons que justifiquen la present decisió ara són, bàsicament, primer: l'estat avançat en què es troba avui dia —no fa

un any, avui dia—, el mateix procés de transferències de competències i serveis de l'Estat, amb el que això significa de plena assumpció dels recursos i dels instruments d'actuació econòmica pel mateix Govern de la Generalitat de Catalunya.

Segon, el fet que el mateix Govern de l'Administració central hagi decidit posar en marxa fa pocs dies, fa pocs mesos el seu propi procés de planificació econòmica a quatre anys, pel que això significa d'establiment d'objectius de creixement i de grans línies d'actuació que condicionaran el mateix marc de creixement dels àmbits econòmics propis de les Comunitats Autònomes, tot exigint a la vegada una participació activa al nivell nostre en les fixacions dels objectius d'actuació que ens són propis.

Dins l'exercici de planificació que es proposa resulta del tot indispensable respectar certs principis bàsics a l'hora de definir els tipus de treballs a fer:

Primer, pel fet de tractar-se d'un exercici de programació econòmica indicativa, a impulsar des de la Generalitat i a fer per quatre anys, en l'àrea econòmica i industrial, fortament afectada per la crisi, s'hauria d'aconseguir un màxim de cooperació amb els representants dels diversos sectors i grups socials afectats dins de l'àmbit de Catalunya.

Segon, donat que aquest procés es pretén fer paral·lelament i en relació amb l'exercici de planificació econòmica que està duent a terme el mateix Govern central, caldrà assegurar un adequat nivell de participació en els mateixos grups de treball i comissions, encarregats de dur a terme els treballs preparatoris del Pla Econòmic Estatal i, molt particularment, en aquells equips tècnics encarregats de certs aspectes horitzontals; per exemple, transports, política regional, etcètera, o verticals, com, per exemple, indústria, agricultura, etcètera, dins del mateix procés planificador dut a terme per l'Administració central.

El procés de planificació a quatre anys de la Generalitat de Catalunya té per objectiu establir un quadre bàsic que assenyali els creixements globals i sectorials a quatre anys vista, i una previsió dels recursos econòmics i financers amb què l'economia catalana pot comptar dins d'aquest termini, així com algunes de les recomanacions i reformes necessàries de les polítiques públiques.

A aquest efecte, i com a treballs preparatoris, es troben en fase avançada alguns estudis com els següents: un inventari exhaustiu del potencial futur i dels recursos disponibles del creixement econòmic de Catalunya, una anàlisi dels possibles dèficits i elements d'estrangulament que poden frenar aquest creixement futur, així com els eventuais problemes derivats dels desequilibris territorials i sectorials més greus. Un dels resultats esperables i, a la vegada, una de les exigències inclouïbles del procés d'elaboració del pla econòmic de Catalunya que es proposa serà l'establiment, pel Govern de la Generalitat, d'un ordre quantitatiu de prioritats en les seves actuacions, tant en el camp de la política pública com en el de les polítiques d'inversió de cada un dels Departaments i àmbits d'actuació.

És evident que la planificació impulsada des del sector públic només és un instrument de racionalització i de reducció de la incertesa en els diversos sectors d'activitat econòmica, quan el sector públic es compromet, ell mateix, de manera quantificada i clara, a assenyalar objectius i prioritats d'actuació ben precisos que vinculin la mateixa Administració —en el

paper de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, perquè pensem que aquestes dificultats, aquesta estructura de personal inadequada respon també a deficiències de la formació del personal aquí, a Catalunya.

Un altre tema que ens ha portat a presentar aquesta esmena a la totalitat és la inconcreció que apareix en els pressupostos de la distribució territorial de les operacions de capital. Avui, el senyor Cullerell ens ha donat unes xifres de les inversions del 1983; nosaltres les esperàvem abans, sincerament, pensàvem que les hauríem tingudes abans d'aquesta discussió, entre altres coses, perquè era una promesa —entre tantes altres incomplertes— del mateix senyor Cullerell, una promesa que tindríem aquestes dades de la distribució territorial de les inversions del 1983 abans d'aquesta discussió. L'hem tinguda avui de paraula seva; nosaltres pensem que encara hi ha una greu inconcreció de la distribució territorial en aquests pressupostos. Falta un quadre marc, una macrovisió de com es distribueixen aquestes inversions, i això va lligat al tema que no apareix ni en la memòria ni en els programes, d'una manera quantificada i clara, l'objectiu de corregir uns desequilibris territorials.

Avui, el senyor Cullerell ens ha anunciat moltes coses, ens ha fet de pregoner de moltes coses que es pensen fer, ja ho va fer en l'últim debat, en què ens va anunciar la creació de l'Institut Català del Crèdit; avui ens ha anunciat no sé quants nous organismes, el Fons Català de Reequilibri Territorial, el Pla Econòmic de Catalunya per als anys 84-87, etcètera. Ens sembla bé; el que passa és que ens hauria sembla molt bé si aquests programes, aquest intent de programació s'hagués començat a fer en el moment en què començava el Govern i tenia quatre anys per endavant. Avui, a l'últim any del seu mandat, que se'ns digui que es vol fer un Pla del 84-87, a nosaltres ens sembla que és haver perdut, d'alguna manera, el temps durant tres anys, quan des de les files de l'oposició, i, en concret, des del nostre partit, aquest intent de programació econòmica, l'hem estat reclamant des del començament, i no només reclamant sinó que hem estat denunciant que una Direcció General com la de Programació Econòmica encara enguany té una dotació de 52 milions de pessetes. Jo no sé si, tota aquesta programació, per a quatre anys la pensa fer la Direcció General de Programació Econòmica que proposa el Govern.

Nosaltres ens temem que aquest programa, avui, encara no existeix, i pensem que aquest programa que avui ens anunciava el senyor Cullerell és, ha de ser un instrument bàsic per a intentar abordar el tema de la crisi econòmica. És clar, quan ens parlava de la distribució territorial el senyor Cullerell i se'ns deia que es tenien en compte tres conceptes bàsics —un era la quantitat de la població a cada una de les comarques, l'índex d'atur i els dèficits d'infraestructura i d'equipaments—, nosaltres, que només tenim les dades del 1982 proporcionades pel seu Departament, de nou les haig de citar aquí mentre que a comarques com el Vallès Occidental la xifra d'inversió per habitant no arriba a 1 000 pessetes, si no ho recordo malament, hi ha comarques on la xifra arriba a 15 000 pessetes, la xifra d'inversió per habitant. De nou nosaltres diem: és que la comarca del Vallès Occidental és una comarca que té pocs habitants, o l'índex d'atur és molt baix, o no hi ha dèficits d'infraestructurals o d'equipaments? Nosaltres pensem que comarques que reuneixen aquests tres requisits han estat preterides en la

inversió de la Generalitat, i aquest és un tema que a nosaltres ens preocupa extraordinàriament i que lliga també amb el tema de l'atur.

Aquí s'ha dit que el Consell Executiu —ho ha dit l'Honorable senyor Conseller— ha tingut molta cura en el compliment de les resolucions, fins i tot n'ha dit alguna, la de reclamar que les valoracions es facin com s'han de fer, i ha dit que la continuaven mantenint. Al nostre Grup, li hauria agradat que la mateixa cura que s'ha tingut a mantenir aquestes resolucions s'hagués tingut per a complir altres resolucions, especialment les que afecten el tema de l'atur, que nosaltres considerem que han estat fonamentalment incomplertes.

Qüestions que per a nosaltres són essencials, que van no a resoldre els efectes de l'atur, els efectes de la crisi econòmica —també s'han de resoldre aquestes problemes, nosaltres no els volem tampoc preterir—, però que haurien anat a la causa de la crisi econòmica, intentar crear un marc de concertació social necessari per a abordar aquests temes, com era una Resolució del Parlament que era la creació del Consell per a la reconversió de sectors industrials. Aquest tema ha estat absolutament oblidat pel Consell Executiu. Malgrat que els Grups de l'oposició hem estat insistint que això es tirés endavant, no s'ha mogut ni un sol dit per a fer-ho.

Nosaltres pensem que en el tema de l'atur hi ha, per part del Consell Executiu, una concepció paternalista a l'hora d'abordar-lo. Com deia abans, es lluita més contra els efectes i no contra les causes de l'atur, i nosaltres estem d'acord que s'ha de lluitar també contra els efectes de l'atur, però aquesta no és la millor manera d'anar a les causes últimes, d'anar al centre de la qüestió en el tema de la crisi econòmica. I també hem dit moltes vegades que aquest no és un tema del Departament de Treball; és una cosa que hem dit moltes vegades, però que no ens cansarem de repetir, perquè sembla que encara no ha estat entès per la majoria dels membres del Consell Executiu. No és un tema del Departament de Treball, és un tema que afecta el conjunt del Consell Executiu.

Nosaltres voldríem preguntar què s'ha fet d'un projecte, un projecte que ja venia de la Generalitat pre-autonòmica, de crear un Consell d'Economia. Què s'ha fet del que jo esmentava abans: Consell per a la reconversió de sectors industrials? Què s'està fent per a revitalitzar l'agonitzant Consell de Treball? Aquestes són qüestions que per a nosaltres són essencials perquè —i amb això voldria acabar aquest punt de l'atur— sense un marc de concertació i de programació que ara finalment veiem —que el canvi de Conseller almenys ha tingut alguna virtut, jo voldria celebrar-ho perquè aquest és un tema al qual nosaltres donem una gran importància—, però, en canvi, el que ha oblidat el senyor Cullerell és posar, abans de la paraula «programació», la paraula «concertació». Sense un marc de concertació que vagi seguit d'una programació basada en aquesta concertació i amb una política econòmica que realment no faci... —quan parlava el senyor Cullerell a mi m'ha recordat en algun moment un acudit que a mi em van explicar, allò de: «què és un gall dindi? Una gallina explicada pel senyor Cullerell». Aquests pressupostos explicats pel senyor Cullerell sembla que siguin els pressupostos que van a resoldre tots els problemes que avui tenim aquí, a Catalunya, i és una virtut. Segurament és un hàbil explicador dels pressupostos, però la veritat és que aquests pressupostos no responen a això,

que estem fent aquí. De vegades tenim una idea, en alguns Departaments, de l'exercici de l'autonomia com una mera descentralització administrativa; el mateix que abans es feia des d'allà, ara es fa des d'aquí. Demanem els traspasos, i pensem que no hi ha de veritat aquest impuls d'una política autonòmica que nosaltres voldríem veure d'una manera més ferma.

Aquests són uns pressuposts aprovats amb el suport d'Esquerra Republicana per, suposem, al plat de lleties de sempre, amb perdó, i pel CDS, suposem que per un altre plat, que no sabem exactament quin és. És un pressupost aprovat amb la passivitat del Grup de Centristes —passivitat segurament inevitable—, i és un pressupost que segurament aprovarem amb molt poques modificacions en el plenari, però el nostre Grup, exercint un cop més la nostra obligació de ser oposició clara i responsable d'aquest Govern de dretes que avui té Catalunya, us demana, senyores Diputades i senyors Diputats, que voteu favorablement les esmenes a la totalitat que presenten diferents Grups.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra?

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Si la Presidència no hi té inconvenient, acumularíem el torn en contra després d'escoltar tots els torns a favor de les esmenes a la totalitat.

El Sr. PRESIDENT: No hi ha inconvenient. Passem, doncs, a l'esmena següent, que és la que ha reservat el Diputat senyor Josep Maria Corral. El senyor Corral té la paraula.

El Sr. CORRAL: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, cuando ya hemos sobrepasado el ecuador de 1983 y estamos más cerca de Navidad que del último año nuevo, este Parlamento de Catalunya discute —evidentemente, atosigado por los calores estivales— los presupuestos de la Generalitat para 1983.

El Partit dels Comunistes de Catalunya, el PCC, hubiese deseado que esta Cámara analizase el texto presupuestario en el momento que correspondió. No ha sido así, y todos ustedes conocen las causas de este perjudicial retraso. Pero esto no es óbice para que planteemos nuestro rechazo al Proyecto de Ley presentado por el Consell Executiu, concretado en una enmienda a la totalidad de retorno, enmiendas a la totalidad de retorno al Estado de Ingresos —que ha sido considerada enmienda a la totalidad y que por problemas técnicos de firmas no será defendida y se considerará la defensa hecha ya en esta misma intervención que estoy efectuando en estos momentos—, a las secciones de Enseñanza, Cultura, Sanidad y Seguridad Social, Trabajo, Entidad Autónoma de Organización de Espectáculos y Fiestas, así como con once enmiendas al articulado. Corresponde, pues, en estos momentos, defender la enmienda a la totalidad de retorno.

Y estos presupuestos no responden a las necesidades que tiene planteadas Cataluña en la medida que las prioridades de actuación que se derivan no benefician a los sectores más modestos y necesitados de la sociedad catalana por tres grandes razones: porque los ingresos son insuficientes y podrían ser más numerosos, porque no son un instrumento eficaz de la lucha contra el paro y porque no van en la dirección de mejorar la calidad de vida de la mayoría de la población.

Efectivamente, estos presupuestos están condicionados por los presupuestos generales del Estado en lo que se refiere a los ingresos. Veámoslo, pues, en tres direcciones:

A) La filosofía de los dos últimos Gobiernos —UCD y

PSOE—, apoyada por Convergencia y Unión, de fuertes inversiones en material de guerra, limita no sólo la inversión estatal, sino que imposibilita más recursos para las Comunidades Autónomas. Ahí tenemos, como ejemplos significativos, el programa FACA, como concreción inicial de los presupuestos extraordinarios de armamento, de 1 100 millones diarios.

B) El montante económico de las transferencias es insuficiente para gestionar en condiciones de eficacia los traspasos realizados. En estos momentos no están claras las cantidades que se destinarán, y Convergencia y Unión ha presupuestado las mismas cantidades que el año pasado, cuando se ha iniciado un proceso de revisión de las valoraciones económicas.

Y C) Existe una subvaloración de los ingresos procedentes de los impuestos cedidos por el Estado, en la medida que en los Presupuestos Generales del Estado se opera un incremento del 26,04% con respecto al del año pasado, mientras que los de la Generalitat se cifra en un 18,5%.

En definitiva, una diferencia de 7,54 puntos, que suponen alrededor de 4 000 millones menos para Cataluña. En este marco de ingresos insuficientes hay que analizar el texto presupuestario remitido por el Consell Executiu, y no son válidas las argumentaciones de Convergencia y Unión sobre recortes de dinero desde el Gobierno socialista, pues los presupuestos militares fueron aprobados por el voto de Convergencia en Madrid y este partido nacionalista siempre se ha definido por la integración del Estado español en el bloque agresivo imperialista.

No son válidas, porque Convergencia y Unión negoció las transferencias y sus valoraciones económicas, así como el coeficiente sobre los impuestos cedidos, con graves deficiencias y en una clara subordinación a UCD. La política de regateo, debilidad y subordinación del Consell Executiu ante los sucesivos Gobiernos centrales ha conducido a imposibilitar el derecho al autogobierno y ha configurado unos presupuestos en ingresos limitados e insuficientes.

Se necesitan unos presupuestos con un montante económico más elevado, que respondan a las necesidades que en todos los órdenes tiene planteadas Cataluña. Y podríamos tener muchos más millones en el Estado de Ingresos si se revocasen los presupuestos militares de armamento —los extraordinarios—, si, evidentemente, se nacionalizasen la Banca, los seguros y las empresas de carácter estratégico, y aquí el Gobierno socialista ha perdido una oportunidad de caminar en este sentido con el tema de Banca Catalana. Y aprovechamos la ocasión para manifestar que es conservador —aunque se ponga en boca de una fuerza progresista— hablar de catalanidad de Banca Catalana.

El dinero, el capital, hable el idioma que hable, se comporta igual en todos los sitios: sacar beneficios y explotar a los trabajadores. Por eso, el problema no es la catalanidad de los fondos bancarios de esta Banca, sino su nacionalización junto al *trust* bancario de RUMASA —por tanto, nada de reprivatizaciones—, y el resto inmediatamente, para que desde del Estado exista un instrumento de política financiera capaz de abordar los problemas más acuciantes que tenemos hoy planteados.

Y, efectivamente, tendríamos también más millones en la sección de Ingresos si, de una vez por todas, se hiciese una reforma fiscal en condiciones, para que pague más quien más

perquè ara veig algun Diputat socialista que segurament haurà de votar una esmena a la totalitat fonamentada en les inversions amb el programa FACA, la qual cosa no deixarà de ser curiosa. Això passa, però, per economia del debat, és bo, i jo intentaré de diferenciar els meus arguments, els quals es refereixen a cada una de les esmenes a la totalitat.

El senyor Lucchetti, per exemple, ens ha anunciat pomposament, en començar la seva intervenció, una sèrie de raons que finalment confluirien en les bases del seu torn en contra, i llavors ens hem trobat que no han confluit, i que s'ha quedat simplement en una sèrie de temes puntuals, que podrem discutir àmpliament quan es tracti de les esmenes a la totalitat de les diferents seccions i en alguns temes genèrics, als quals sí que em referiré a continuació.

Ens hem trobat, dic, amb una sèrie de temes puntuals i amb alguns temes molt repetitius, jo diria pertinençment repetitius, com és, per exemple... —gràcies— el tema de la separació de pressupostos de la Seguretat Social.

Senyor Lucchetti, no és que el Consell Executiu sigui tossut en aquest tema; és que el Parlament aprova una llei d'administració institucional de la sanitat que, simplement, no els dona la raó, a vostès.

I, llavors, a més a més, vostè ens ha fet finalment un acudit de caire zoològic, el tema del gall dindi i la gallina. La llàstima és que no podrem gaudir d'uns pressupostos muntats pel seu Grup, perquè llavors podríem adonar-nos d'aquell altre acudit, també, que diu que un camell —serien els pressupostos-camell, en lloc de ser els pressupostos gall dindi— és un cavall dissenyat per un comitè central. (*Rialles.*) Dit això, deixin-me entrar en aquells elements que sí que són arguments genèrics que s'han dibuixat en les diferents esmenes a la totalitat que s'han defensat.

Comencem per l'estat d'ingressos. A pesar que sembla que l'estat d'ingressos hauria de ser clar i els arguments haurien de ser unívocs, resulta que tampoc no ho són, perquè ens trobem amb els arguments del senyor Corral, que ens diu que els ingressos estan subestimats, que estan subestimats, fent —ens sembla a nosaltres— una interpretació clarament errònia del significat de la Disposició Transitòria Tercera, punt 4, de l'Estatut. I ens trobem amb els arguments que van des del PSUC, que ens diu, que ens parla de manca de base per a determinar els ingressos, i arribem als arguments del senyor Armet, que d'una manera molt convolucionada ens ve a dir que el sistema de finançament del pressupost és complicat, o que és en una situació complicada i difícil de cara a aquesta negociació que s'ha d'acabar.

Senyores i senyors Diputats, el finançament del pressupost per al 1983 es basa substancialment en l'acord de la Comissió Mixta de Valoracions del 25 de febrer que s'ha esmentat tantes vegades, aplicat, tal com mana l'Estatut, a la suma per enguany dels Capítols I i II de l'estat d'ingressos del pressupost de l'Estat. I, des del nostre punt de vista, no hi ha ara —i ho dic amb tot l'èmfasi que calgui— cap motiu perquè aquell acord no sigui una base tan sòlida per al pressupost del 83 com ho va ser per al pressupost del 82. La situació jurídica era idèntica quan vam aprovar els pressupostos del 82 a la d'aquest moment en què, segurament, aprovarem els pressupostos del 83.

L'any passat, tots els Grups parlamentaris van considerar

prou sòlid aquell acord per a, fins i tot, augmentar les despeses amb un Pla d'Equipaments Socials de 7 000 milions. El fet que el Govern socialista no hagi encara assumit l'acord i no hagi presentat el projecte que, un cop aprovat en les Corts Generals, ha de transformar-se en Llei, que això no s'hagi fet ha de significar que —i quan dic nosaltres no em refereixo al Grup de Convergència i Unió, em refereixo a tota aquesta Cambra— hem de renunciar implícitament a l'acord assolit? És que algú opina que aquest Parlament hauria d'aprovar un pressupost amb un estat d'ingressos que signifiqués en la pràctica una claudicació? Nosaltres creiem que l'acord és el que és i s'ha de defensar en els termes que ha exposat abans, i, molt clarament, l'Honorable Conseller.

Un segon grup de crítiques gira entorn d'una dita manca de prioritització adequada. Se'ns diu que el pressupost no és fet pensant prioritàriament en la lluita contra l'atur, i en aquest context es parla de poc esforç inversor. Jo no us vull cansar repetint xifres donades per l'Honorable Conseller en la seva presentació, però sí que vull remarcar-ne dues. Un cop es dedueixen els 7 000 milions de pessetes d'aquell frustrat Pla d'Equipaments Socials, el total d'operacions de capital —Capítol VI més Capítol VII— creix del 82 al 83 un 35,8%, i la inversió directa, és a dir Capítol VI, creix, també del 82 al 83, un 22,5%.

Vull remarcar aquestes. No vull dir que aquestes desvirtuin les que ha donat abans l'Honorable Conseller; totes les que ha donat són vàlides i interessants, és una anàlisi molt clara, però aquestes són, per a mi, especialment demostratives que l'esforç inversor és important i creixent. Però no només l'esforç inversor és lluita contra l'atur, i no només l'esforç inversor demostra que aquesta ha estat la prioritat bàsica que s'ha tingut en compte. Tenim, d'un cantó, la lluita directa contra l'atur, i l'ajut a les famílies dels aturats sense subsidi, a la qual cosa, en conjunt, es destinen 5 000 milions de pessetes en lloc dels 2 000 de l'exercici anterior dins els pressupostos del Departament de Treball.

Tenim també, d'altre cantó, en el camp de la lluita contra la crisi econòmica, que és la que destrueix els llocs de treball, les autoritzacions per a primers i segons avals a empreses, els crèdits per a reestructuració de cooperatives agràries, avals a empreses agroalimentàries afectades per inundacions, etcètera.

És a dir: l'opinió del nostre Grup parlamentari és que el Projecte de Pressupost del 1983, dins l'àmbit competencial de la Generalitat, reflecteix clarament que la lluita contra la crisi econòmica i la lluita contra l'atur han estat la prioritat bàsica.

Com a darrer punt, em referiré a l'acusació de la no-correcció per aquest pressupost de desequilibris territorials. A Catalunya en tenim de dos tipus, de desequilibris, la qual cosa dificulta més l'actuació. D'un cantó, hi ha les grans concentracions urbanes i metropolitanes, i de l'altre, les comarques deprimides en procés de despoblament. Les decisions en aquest terreny són sempre molt difícils, perquè les necessitats són moltes i els recursos escassos, però ja l'Honorable Conseller ha explicat les decisions reflectides en el Projecte de Pressupost, que, sintèticament —de nou, sintèticament, sense ànim de cansar repetint xifres—, són: el 51% de l'esforç inversor de la Regió I; a la Regió IX, inversió per habitant triple de la mitjana a Catalunya, i a la Regió VII, inversió per habitant doble de la mitjana de Catalunya. Evidentment, no es pot fer un esforç inversor superior a la mitjana a totes les regions.

Això, evidentment, pel que fa a les inversions territorialitzables, les territorialitzables, que són, tal com molt bé ha calculat el senyor Armet, el 75% de la inversió total. I no deixa de tenir una certa ironia que es critiquin aquestes decisions difícils des de posicions que aproven uns pressupostos de l'Estat per al 1983 on la inversió per habitant a Catalunya és la més baixa de tot l'Estat llevat de la d'Euskadi, que és, concretament, d'una quarta part de la mitjana de l'Estat espanyol, i ara sento molt que el senyor Armet no sigui present a la sala.

I no deixa, també, de tenir una certa ironia el fet que sigui precisament des dels escons socialistes que s'acusi el Projecte de Pressupost de ser poc inversor, quan és el Govern socialista de Madrid qui no assumeix l'acord de la Comissió Mixta de Valoracions i ens fa córrer el risc d'haver de reduir aquest pressupost tal com preveu la Disposició Transitòria Segona del Dictamen, introduïda prudentment per una esmena d'Esquerra Republicana.

I tampoc no deixa de tenir una certa ironia que sigui des dels escons socialistes que se'ns vingui a dir que a Catalunya es facin les coses administratives bé, i, al mateix temps, se'ns regategi la modestíssima contractació de personal qualificat que ha de permetre una nova Administració.

No fa gaires dies, el Portaveu socialista va publicar en un diari de gran circulació pràcticament el seu torn a favor de l'esmena a la totalitat. Però, en el seu torn a favor s'ha descuidat una cosa que sí que diu per escrit en aquell diari i que citaré. Diu, concretament: «Los socialistas no estamos precisamente orgullosos de la herencia burocrática del Estado franquista, i por esto pensamos que la constitución de una Administración autonómica es la ocasión de establecer una Administración nueva, eficiente y simplificada.»

Bé, jo no faig, com el Portaveu socialista, una valoració tan negativa de l'Administració traspasada. Hi ha excel·lents funcionaris, entre els traspasats, però és evident que es requereix reforçar-los si volem superar la inèrcia del passat, i reforçar-los vol dir contractar prudentment i modestament —ja que els recursos són escassos— el personal necessari per a ajudar a fer aquesta nova Administració que el Portaveu socialista demana en aquell article. El que no pot ser és demanar aquesta nova Administració i negar els mitjans. I, d'això, en parlarem extensament en alguna de les esmenes horitzontals que presenta el Grup socialista; tindrem ocasió de parlar-ne.

Acabo, senyor President, recordant els tres eixos bàsics que, tal com ha exposat l'Honorable Conseller d'Economia i Finances, han configurat i configuren, al nostre entendre, aquest pressupost, aquest Projecte de Pressupost, que no són la descoordinació i la pressa, tal com ens deia el senyor Armet. Aquests tres eixos són: primer, lluita contra l'atur; segon, reorientació i estímul de l'activitat productiva, i, tercer, serveis i benestar social adequats i ben repartits territorialment.

Per tot això demanem a les seves senyories que votin rebutjant les esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a les intervencions dels Grups que no han participat en el debat. En primer lloc, el Grup de Centristes. *(Pausa.)* No desitgen intervenir. El Grup d'Esquerra Republicana; té la paraula, en nom d'aquest Grup, el Diputat senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Di-

putats, el pressupost, com és sabut, consisteix en un ordenament dels recursos disponibles per a afrontar unes necessitats de despesa i d'inversió, establertes prioritàriament en funció d'uns criteris polítics. Per això, el pressupost, substantivament, és condicionant de l'acció de govern.

Una esmena a la totalitat, des d'aquesta perspectiva, comporta deturar aquesta acció de govern, comporta no acceptar ni l'ordenament dels recursos, ni les finalitats de despesa i d'inversió, ni els criteris polítics adduïts per a aquest ordenament. Nosaltres no hem presentat una esmena a la totalitat i no votarem les esmenes a la totalitat, perquè, pel que he dit, una esmena a la totalitat dels pressupostos equival a una moció de censura, i això, en aquests moments, no ens sembla bé, i menys sobre la base dels pressupostos, per tres motius.

Primer, perquè posaria un terreny massa feble per a la governabilitat de Catalunya; segon, perquè les implicacions de l'Estat de les autonomies fan que encara ara aquest pressupost o la pressupostació a Catalunya sigui extremament condicionada —valoracions i transferències— i, en tercer lloc —no m'amago pas de dir-ho—, perquè, si bé hi ha discrepàncies, aquestes no són absolutes pel que fa a l'ordenament dels recursos, a l'afectació de la despesa i de les inversions i als criteris prioritaris d'ordre polític per al corresponent ordenament.

És ben cert, però, que hi ha diferències, i que, si a nosaltres ens hagués pertocat l'ocasió, el Projecte presentat a aquesta Cambra no hauria estat el Projecte que ha presentat el Govern de Convergència i Unió. També és ben cert que no és en el nostre interès introduir tot un conjunt d'esmenes perquè un govern governi amb el pressupost de l'oposició. Creiem que seria inconseqüent, i, per tant, des de la perspectiva de no presentar esmenes a la totalitat ni, per tant, de votar aquestes esmenes de retorn del pressupost al Govern, la nostra actuació, basada en les discrepàncies òbvies, es fonamenta en la presentació d'un conjunt d'esmenes. Total: 347, més 55 de subscrites individualment pel Diputat Fornas i jo mateix. Aquestes esmenes abasten tots els capítols: 2 al text articulat, 8 al Capítol I, 210 al Capítol II, 40 al Capítol IV, 58 al Capítol VI, 23 al Capítol VII, i estan ordenades seguint tres grans orientacions.

Un primer bloc, en relació amb el que nosaltres entenem que són necessaris criteris de correcció. En aquest pressupost s'observa d'una manera tendenciosa una infravaloració de les inversions i, en canvi, una ponderació creixent a la despesa corrent. Les xifres són ben evidents. En el pressupost del 82, amb 246 000 milions de pessetes, el 78% d'aquest pressupost estava destinat a operacions corrents; el 22%, a operacions de capital. En el pressupost d'enguany, tal com ara es presenta el projecte, 320 milions de pessetes, amb un creixement del 30% en pessetes corrents en relació amb el pressupost de l'any passat resulta que les operacions corrents han pujat del 78 abans esmentat al 81%, i que les operacions de capital han baixat del 22% al 19%, i que, correlativament, la despesa corrent ha tingut un increment en el pressupost d'enguany, en el projecte actual, del 34%, i les operacions de capital només del 15%. És ben cert, doncs, que es produeix aquesta disfuncionalitat. Hi ha una tendència a fer créixer les operacions corrents, en contra de les operacions de capital, en contra de les inversions.

I hem introduït nosaltres aquí esmenes de correcció. Justament perquè creiem que aquesta tendència s'ha d'invertir i,

Mixt, però únicament en aquest cas.

(El senyor Viñals demana per parlar.)

El Sr. VIÑALS: Senyor President, demanariem dividir el temps en dues parts, essent el primer el Diputat senyor Santiago Guillén i, després, jo mateix. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Aleshores, el senyor Santiago Guillén té la paraula per un màxim de cinc minuts que, donada l'excepcionalitat d'aquesta intervenció, li prego que respecti estrictament.

El Sr. GUILLÉN: Senyor President, senyores i senyors Diputats, sabent que avui estrenàvem les intervencions ja com a Diputats del Mixt, cosa que celebro i em felicito, m'ho he apuntat, de manera que no em passaré dels cinc minuts d'una manera escandalosa. D'altra banda, amb la calor que fa i l'hora que és de dinar, tampoc no és qüestió de fer grans discursos. Seré breu i concís.

En relació amb les esmenes a la totalitat als pressupostos que es presenten en aquest Ple, el meu vot serà en contra de les esmenes, tal com va ser-ho en la Comissió. La meua decisió, però, no és una conseqüència d'una valoració global d'aquestes. En aquest debat —actuant com a independent i en solitari, és a dir, com a independent, no en solitari perquè tinc bons amics— m'he fixat en profunditat només en un aspecte; com a Diputat independent m'ha semblat que no podia abastar molt més. Aquest aspecte decisiu per a mi és el de la innovació tecnològica i les seves conseqüències en les nostres empreses. El Dictamen de la Comissió incorpora 275 milions de pessetes orientades a la innovació, derivant d'esmenes presentades pel Diputat que els parla. Aquesta xifra que podem considerar notable dins del context de les esmenes incorporades al Projecte de Llei no resulta important per ella mateixa, sinó pel sentit qualitatiu de les esmenes que representa. Efectivament, per votació unànime dels Diputats de tots els Grups, aquest conjunt d'esmenes aprovades en Comissió permetrien d'iniciar, des del nostre Govern, un programa d'estímuls a la innovació de l'empresa. Certament, amb una quantitat reduïda com aquesta no podem tirar les campanes al vol, es tracta, només, d'iniciar un procés, jo diria, encara, d'obrir una escletxa a la innovació, a una política industrial que la faci possible. Aquests recursos, d'acord amb el Dictamen de la Comissió, anirien als Departaments de Treball, de Comerç i, bàsicament, d'Indústria. Aquesta esmena arriba quan tothom sap que el clima empresarial no és pas optimista, quan les preocupacions s'orienten més aviat cap a la supervivència que no pas cap a la creativitat, quan les estadístiques dels aturats marquen el color de l'actualitat.

Tanmateix, parlar d'innovació a l'empresa no és ni voluntarisme ni utopia, significa, simplement, recolzar des del Govern de la Generalitat aquelles iniciatives que, avui, en plena crisi comencen a aparèixer aquí i allà introduint millores tecnològiques, d'organització del treball, de qualitat i de bon disseny del producte i de penetració de mercats. Parlar d'innovació no és, doncs, igual que parlar de reconversió industrial, que, en molts casos, no significa altra cosa que una operació de salvament de l'empresa, tot reduint personal i modernitzant maquinària per a continuar potser produint el mateix, de la mateixa manera i amb les mateixes rutines.

Senyores i senyors Diputats, aquesta Cambra no ignora les rigideses externes que condicionen l'elaboració d'un pressu-

post. Sabem que el seu finançament és insuficient i inflexible, que el marge de joc del Parlament resulta realment restringit. Però, malgrat aquests obstacles que limiten la capacitat inversora del Govern, crec que podrem avançar cap a una política industrial d'innovació, perquè bàsicament juguem més sobre la matèria gris que sobre les inversions físiques.

Es tracta de treure més rendiment de les capacitats de la nostra societat per assimilar noves tecnologies i aprofitar-ne i adaptar-ne els avantatges dins del nostre propi context cultural i econòmic. Com he dit, a casa nostra, i a cada sector econòmic, podem trobar empreses innovadores. La innovació ja és, doncs, entre nosaltres. Ara només cal que la política sàpiga respondre a aquesta realitat social emergent. De moment només ens hi juguem 275 milions. Esperem que utilitzats amb voluntat política i amb eficàcia ens evitaran de perdre un any més en un camí que ja estan seguint els pobles d'Europa.

La innovació en aquests moments està perfilant el futur professional, està dissenyant els llocs de treball que d'aquí a tres o cinc anys, els joves que avui estudien i que saben que no hi ha feina, encara que es tingui un certificat acadèmic... Val la pena d'incentivar aquest procés, de dotar-lo de recursos, fer-lo més ràpid i més propi, evitant que les noves tecnologies ens caiguin a sobre com una imposició de les multinacionals, tot preparant la nostra gent amb capacitat crítica i aptituds suficients.

Per tot això, senyores i senyors Diputats, a tot això encara no hi som; hi comencen a ser a Europa. Nosaltres, els catalans, podríem ser-hi. Penso que amb aquest pressupost, i, en aquest sentit, estem obrint una escletxa per ajudar a fer més viable la innovació.

Gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Té ara la paraula el Diputat senyor Ramon Viñals, en nom del Grup Mixt.

El Sr. VIÑALS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquest Diputat els parlarà en nom dels Diputats del Centre Democràtic i Social, ja que així ho hem decidit dintre del Grup Mixt, en repartir-nos el torn d'explicació.

Jo voldria dir que la meua explicació té una especial rellevància perquè no escaparà a les seves senyories que la nostra decisió política de no admetre les esmenes a la totalitat del pressupost ha estat una posició absolutament determinant dintre de la marxa pressupostària i dintre de la celeritat amb què, per primera vegada, en el que va de legislatura, aquest pressupost ha estat resolt.

Jo, que no tinc temps d'aprofundir en raonaments tècnics del pressupost, com a mínim, voldria fer-los avinent quina ha estat la filosofia política que ens ha portat a aquesta consideració. Mirin, senyores i senyors Diputats, nosaltres creiem que normalment una esmena a la totalitat d'una llei es fa per dues coses: una, o perquè es considera que la llei és absolutament innecessària, o, dues, perquè es considera que el seu articulat és tan desajustat que fa molt difícil fer-hi esmenes. Jo crec que ningú no pot considerar, per la seva pròpia naturalesa, que la llei del Pressupost sigui una llei innecessària. És una llei necessària, i l'únic que lamentem és que s'hagi, per raons que escapen a nosaltres mateixos, vull dir, a la Generalitat de Catalunya, presentat tan tard, perquè el seu temps d'aplicació serà, si més no, molt curt.

Quant a l'articulat, a nosaltres, el seu context ens ha semblat

correspondrien a la Presidència.

Però hi hauria dos elements bàsics que haurien d'estar al Departament de Presidència, que són els que fan referència a l'organització política administrativa de la Generalitat, quantes Direccions, quantes Serveis, quantes Seccions, quantes Negociats; quina distribució en el si del territori, com evitar el centralisme barceloní que es dona, car en aquests moments el 95% dels Caps estan situats a Barcelona, i quin és aquest principi ordenador. I diferenciar molt bé el que és la política de funció pública, que correspon al Departament de Governació, del que és la política d'organització administrativa de la Generalitat.

Així mateix, quan avui s'ha produït un canvi epistemològic entre el que era l'orientació política del Conseller Trias Fargas i la del Conseller Culler, car per primera vegada es parla de planificació a Catalunya, és obvi que si es vol dotar d'un pla econòmic i d'una planificació econòmica de Catalunya, si més no aquests principis inspiradors convindria que estiguessin al Departament de Presidència.

Davant d'aquesta situació, observem el següent: nosaltres tenim un pressupost de 9 178 milions en el Departament de Presidència. Aleshores, aspectes tan importants com són el desenvolupament econòmic-jurídic estan contemplats de la manera següent: la Comissió Jurídica Assessora i l'Institut d'Investigacions Econòmiques estan dotats en el pressupost amb 2 376 000 pessetes. És a dir, aquí s'ha fet una política clara de marginació del que podria ser la creació d'un institut que aplegués els millors economistes del país situats a prop de Presidència, i s'ha fet una política equivocada des de la perspectiva jurídica pel que fa referència a la Comissió Jurídica Assessora. Quan aquest matí jo parlava que en dos anys hi ha hagut 1 000 milions de pessetes en estudis i dictàmens, jo vull dir en el Ple d'aquesta Cambra que només que nosaltres haguéssim situat 200, 250 milions de pessetes durant tres anys a Catalunya, podríem parlar avui d'una escola jurídica catalana que interpretés la Constitució i l'Estatut des d'una perspectiva de lectura autonomista; s'ha preferit el dictamen dispers, s'ha preferit l'actuació puntual en relació amb persones que feien aportacions individuals i no col·lectives a l'estructuració d'una escola jurídica catalana que permetés dotar-la d'uns fons, dotar-la d'un prestigi i dotar-la, evidentment, d'un procés de traducció i d'incidència en el conjunt de l'Estat i a Europa. És a dir, una revista jurídica catalana que hagués avançat en tot el que són criteris constitucionals i estatutaris, feta en català, traduïda en castellà i situada en altres llengües europees hauria tingut un cost absolutament proporcional i, en canvi, ens trobem en una situació d'esforços dispersos, sense cap rendibilitat, sense coneixement d'aquests, de 1 000 milions de pessetes d'estudis i dictàmens. Hem perdut una oportunitat històrica de situar la reflexió econòmica i la reflexió jurídica en el si del Departament de Presidència, i, davant d'un pressupost de 9 000 milions de pessetes, només 2 milions de pessetes corresponen a la Comissió Jurídica Assessora i a l'Institut d'Investigacions Econòmiques.

Però el tema és més greu: nosaltres ens hem queixat que no hi ha una direcció i una coordinació del Departament de Presidència, i això es veu quan analitzem cadascuna de les Direccions Generals. Tenim una Direcció d'Afers Interdepartamentals; la tradició administrativa espanyola, normalment, corres-

pon al criteri que, normalment, quan hi ha un problema, es passa a una comissió interdepartamental; el problema queda absolutament enterrat, no se'n parla més, i aquesta comissió interdepartamental s'ha creat, es mor, i no té cap mena de sortida.

Aquestes comissions interdepartamentals són importants en un govern autonòmic, i, aleshores, resulta que el seu titular, en lloc de coordinar internament i interdepartamentalment el Consell Executiu de la Generalitat en les seves diferents direccions, en funció dels problemes que es plantegin, resulta que no deixa de ser un portaveu exterior del Govern per a la seva política. És a dir que pensar que el senyor Miró Ardèvol està coordinant interdepartamentalment d'una forma silenciosa i eficaç la Generalitat en lloc de fer de portaveu del Govern, és a dir, de Cap del Gabinet del mateix President, evidentment, em sembla que no correspon a la realitat. I avui ens trobem que aquesta Comissió d'Afers Interdepartamentals, en lloc de fer una gran funció que es podria fer en l'autonomia, no és res més que una explicitació de les preocupacions de l'epicentre del Govern, en aquest cas, del President de la Generalitat. Per tant, no hem dotat de la força suficient la Comissió Interdepartamental de Presidència.

Pensar, per exemple, que la Subdirecció d'Acció Cívica, que té un pressupost notable i important, de 168 milions de pessetes, que aquest Parlament obligà el Consell Executiu a presentar un projecte de llei que regulés el seu control democràtic, veure realment que aquesta Subdirecció d'Acció Cívica té una actuació al marge del control democràtic, a nosaltres ens sembla erroni des d'una perspectiva democràtica, i aquí entrem en el fons de la qüestió: nosaltres creiem que el Departament de Presidència ha de ser un exemple de l'esperit democràtic que ha d'inspirar el Consell Executiu de la Generalitat i l'autonomia de Catalunya. Per posar exemples molt concrets, el senyor Ferrer pot ser una persona encantadora, amb una tradició catalanista indubtable, amb un tarannà autonomista, però dona la coincidència que allò que algun socialista assenyala que podria ser una direcció general de propaganda —i no cal dir que hi ha hagut campanyes de la Subdirecció d'Acció Cívica, que no s'ha fet campanya subliminal en relació amb el partit que dona suport al Govern, sinó que s'ha fet campanya descarada, fins i tot de treure el mateix arbre que Convergència i Unió i, per sort, la gent no ho conceixia gaire i aquesta campanya descarada no ha tingut incidència en la població—, pensar que aquesta persona té una responsabilitat de la Subdirecció General d'Acció Cívica quan alhora resulta que és el responsable cultural de Convergència Democràtica de Catalunya, des d'una perspectiva democràtica, estrictament democràtica, no socialista, és un tema que preocupa, i preocupa en profunditat, i preocupa perquè convé fer les coses ben fetes, i convé que els funcionaris facin de funcionaris, i convé que aquesta Subdirecció d'Acció Cívica, si el Parlament va acordar que havia de tenir un control parlamentari, aquesta llei havia d'estar damunt de la taula, perquè qualsevulla de les coses que faci es pensarà més que són en funció de criteris propagandístics del Govern que en funció d'una política nacional de Catalunya.

I nosaltres, que érem contraris a aquesta Subdirecció, vam parlar de la necessitat del control democràtic, perquè és evident que en el Departament de Presidència l'escrupolositat democràtica ha de ser el signe d'identitat que impregni el conjunt

ment. Així, ho entén el meu Grup parlamentari; per aquesta raó, nosaltres esperem que al llarg de la discussió de l'Estat de Despeses podrem coincidir amb altres Grups parlamentaris en la defensa i en l'aprovació de les nostres esmenes, que intentem canviar, doncs, aquesta discrepància política en l'orientació del seu pressupost de Treball, no pas amb aquesta esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, a votació les esmenes de devolució de la Secció 11 del Projecte de Pressupost.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena de devolució que ha defensat el Diputat senyor

Celestino Sánchez, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena de devolució ha estat rebutjada per 2 vots a favor, 62 en contra i 31 abstencions.

Senyores i senyors Diputats, donada l'hora que és, interrompem la sessió aquí, i continuarem demà al matí a les deu. Preguem als senyors Diputats i a les senyores Diputades la màxima puntualitat, ja que, si no, potser ens arriscaríem a haver d'acabar la discussió la setmana entrant.

Se suspèn la sessió.

(Manquen tres minuts per a dos quarts de nou del vespre.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer num.

telèfon població

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ { DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3